

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Cour de cassation (Francúzsko) 3. júna 2008 – Google France/Viaticum, Luteciel

(Vec C-237/08)

(2008/C 209/40)

Jazyk konania: francúzština

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Cour de cassation (chambre commerciale, financière et économique)

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Navrhovateľka: Google France

Odporcovia: Viaticum, Luteciel

Prejudiciálne otázky

1. Má sa článok 5 ods. 1 písm. a) a písm. b) prvej smernice Rady 89/104/EHS z 21. decembra 1988 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok ⁽¹⁾ vykladať v tom zmysle, že poskytovateľ služieb platených odkazov, ktorý sprístupňuje inzerentom kľúčové slová reproduktujúce alebo imitujúce zapísané ochranné známky a na základe zmluvy o poskytovaní služieb umožňuje prostredníctvom kľúčových slov vytvorenie a prednostné zobrazenie reklamných odkazov na internetové stránky, ktoré ponúkajú tovary alebo služby zhodné alebo podobné s tými, pre ktoré je ochranná známka zapísaná, používa tieto ochranné známky, ktorých používanie je ich majiteľ oprávnený, zakázať?
2. V prípade, že takéto používanie nie je používaním, ktoré možno uplatnením smernice a nariadenia [(ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva] ⁽²⁾ majiteľom ochrannej známky zakázať, môže byť poskytovateľ služieb platených odkazov považovaný za poskytovateľa služby informačnej spoločnosti, ktorá na základe článku 14 smernice 2000/31 z 8. júna 2000 ⁽³⁾ pozostáva z uloženia informácií, ktoré sú poskytované príjemcom tejto služby, ktorého zodpovednosť nevzniká skôr, ako bol informovaný

majiteľom ochrannej známky o neoprávnenom používaní označenia inzerentom?

⁽¹⁾ Ú. v. ES L 40, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 92.

⁽²⁾ Ú. v. ES L 11, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146.

⁽³⁾ Smernica 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode) (Ú. v. ES L 178, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399).

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Cour de cassation (Francúzsko) 3. júna 2008 – Google France/CNRRH, Pierre-Alexis Thonet, Bruno Raboin, Tiger, franšiza „Unicis“

(Vec C-238/08)

(2008/C 209/41)

Jazyk konania: francúzština

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Cour de cassation (chambre commerciale, financière et économique)

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Navrhovateľka: Google France

Odporcovia: CNRRH, Pierre-Alexis Thonet, Bruno Raboin, Tiger, franšiza „Unicis“

Prejudiciálne otázky

1. Predstavuje rezervácia kľúčového slova hospodárskym subjektom na základe zmluvy o platenom poskytovaní služieb na internete, ktoré v prípade jeho zadania vo vyhľadávaci zobrazí odkaz s ponukou na presmerovanie na internetovú stránku, ktorú prevádzkuje tento subjekt s cieľom ponúknuť na predaj tovary alebo služby, a ktoré reprodukuje alebo imituje zapísanú ochrannú známku tretej osoby s cieľom označiť zhodné alebo podobné výrobky bez povolenia majiteľa tejto ochrannej známky, sama osebe zásah do výlučného práva, ktoré zaručuje majiteľovi článok 5 prvej smernice Rady 89/104/EHS z 21. decembra 1988 ⁽¹⁾?

2. Má sa článok 5 ods. 1 písm. a) a b) prvej smernice Rady 89/104/EHS z 21. decembra 1988 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známk a vykladať v tom zmysle, že poskytovateľ služby platených odkazov, ktorý sprístupňuje inzerentom kľúčové slová reproduktívne alebo imitujúce zapísané ochranné známky a na základe zmluvy o poskytovaní služieb zabezpečuje prostredníctvom kľúčových slov vytvorenie a prednostné zobrazenie reklamných odkazov na internetové stránky, ktoré ponúkajú tovary alebo služby zhodné alebo podobné s tými, pre ktoré je ochranná známka zapísaná, používa tieto ochranné známky, ktorých používanie je ich majiteľ oprávnený zakázať?
3. V prípade, že takéto používanie nie je používaním, ktoré možno podľa smernice a nariadenia [(ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva] ⁽²⁾ majiteľom ochrannej známky zakázať, môže byť poskytovateľ služby platených odkazov považovaný za poskytovateľa služby informačnej spoločnosti, ktorá na základe článku 14 smernice 2000/31 z 8. júna 2000 pozostáva z uloženia informácií, ktoré sú poskytované príjemcom tejto služby, ktorého zodpovednosť nevzniká skôr, ako bol informovaný majiteľom ochrannej známky o neoprávnenom používaní označenia inzerentom?

⁽¹⁾ Prvá smernica Rady 89/104/EHS z 21. decembra 1988 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známk (Ú. v. ES L 40, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 92).
⁽²⁾ Ú. v. ES, L 11, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146.

Žaloba podaná 4. júna 2008 – Komisia Európskych spoločenstiev/Talianska republika

(Vec C-244/08)

(2008/C 209/42)

Jazyk konania: taliančina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Komisia Európskych spoločenstiev (v zastúpení: A. Aresu a M. Afonso, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaná: Talianska republika

Návrhy žalobkyne

- určiť, že Talianska republika, pokiaľ ide o vrátenie DPH zdaniteľnej osobe usadenej v inom členskom štáte alebo v tretej krajine, ktorá ale má stálu prevádzkareň, si nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 1 ôsmej smernice Rady 79/1072/EHS zo 6. decembra 1979 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – Úpravy o vrátení dane z pridanej hodnoty platiteľom dane, ktorí nemajú sídlo na území štátu ⁽¹⁾ a článku 1 trinástej smernice Rady 86/560/EHS zo 17. novembra 1986 o harmonizácii zákonov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – postup vrátenia dane z pridanej hodnoty osobám podliehajúcim zdaneniu, ktoré nesídlia na území Spoločenstva ⁽²⁾, v rozsahu, v akom ukladá zdaniteľnej osobe, ktorej prevádzkareň sa nachádza v členskom štáte alebo v tretej krajine, ktorá ale má stálu prevádzkareň, ktorá v rozhodnom období v Taliansku dodala tovar alebo poskytla služby, aby dosiahla vrátenie DPH zaplatenej na vstupe prostredníctvom mechanizmov stanovených v uvedených smerniciach, a nie prostredníctvom odpočtu, ak ku kúpe tovaru a služieb dochádza nie prostredníctvom stálej prevádzkarne v Taliansku, ale vykonáva ho priamo hlavná prevádzkareň,
- zaviazat' Taliansku republiku na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Touto žalobou sa Komisia Európskych spoločenstiev domáha, aby Súdny dvor určil, že talianske opatrenie, ktoré platiteľovi DPH, ktorého prevádzkareň sa nachádza v členskom štáte alebo v tretej krajine, ktorá ale v Taliansku má stálu prevádzkareň, ktorá v rozhodnom období v Taliansku dodala tovar alebo poskytla služby, ukladá, aby dosiahol vrátenie DPH zaplatenej na vstupe prostredníctvom mechanizmov stanovených v smernici 79/1072/EHS (ôsma smernica o DPH) a v smernici 86/560/EHS (trinásta smernica o DPH), a nie prostredníctvom normálneho mechanizmu odpočtu, ktorý je ako všeobecné pravidlo upravené v smernici 77/388/EHS ⁽³⁾ (šiesta smernica o DPH), ak k nákupu tovaru a služieb dochádza nie prostredníctvom stálej prevádzkarne v Taliansku, ale vykonáva ho priamo hlavná prevádzkareň nachádzajúca sa v zahraničí, nie je v súlade s právom Spoločenstva.

Takéto opatrenie, ktoré zaťažuje daňové plnenia dotknutých platiteľov, je podľa Komisie Európskych spoločenstiev v rozpore s ustanoveniami a zásadami, ktoré sú základom už citovaných smerníc v oblasti DPH, na základe ktorých zahraničný platiteľ, ktorý má v Taliansku stálu prevádzkareň a ktorý z takejto